

L'IGUALADÍ

Con la Iglesia hemos topado, amigo Sancho...
Així s'expressava un dia, el Quixot, amb el
seu amic d'aventures.
Nosaltres, cars lectors, també hem topat amb la
gent de la CROSTA: amb la gent que volen
anar al cel amb cotxe. Qui vencerà?

ÈPOCA VIII

SETMANARI D'ESQUERRA

Núm. 72

IGUALADA, 4 D'AGOST DE 1934

D'Assistència Social Esforç comú

Cada dia són més els obrers afectats per l'atur forçós i també cada dia la situació d'aquests és més greu i apurada.

Tan de debò que els desigs i esforços de la Comissió d'Assistència Social, puguin atenuar aquesta plaga immediata, cas contrari, ningú pot preveure els resultats funestos i poc habituals a la nostra ciutat que podrien derivar-ne, les quals responsabilitats pesarien damunt la consciència de tots els igualadins i sentiríem el remordiment d'haver deixat ocórrer, el que tots tenim el deure d'evitar. A vegades no es pot assenyalar a un individu o a un sector determinat com a culpable quan un fet d'aquesta naturalesa deriva a un desenllaç sensible i lamentable, sinó que la responsabilitat s'estén a tota una societat, a tots els habitants que tenint l'ús de raó, viuen en un mateix poble o en una mateixa ciutat, i no han fet tot el què deuriem perquè no s'arribés a extrems que tots deplorariem després, quan ja no hi hauria cura i els fets s'haurien consumat, deixant la nostra ciutat en un vergonyant descrèdit, que no pot ni ha de permetre-ho cap persona conscient.

No són moments aquests de posar traves a l'obra que porta a cap la Comissió d'Assistència Social, sinó de facilitar la seva tasca que no té altre punt de mira i no la guia altre instint, que la finalitat humana i altruista per la qual ha estat creada. Si més endavant aquesta Comissió, negligís la missió que se li ha atorgat, o cometés algun error, o de-

mostrés incapacitat en la seva actuació, seria llavors que podria jutjar-se-la, censurar-la i negar-se-li l'apoi, més si no és així, no hi ha dret sota cap pretext a dificultar una obra socialment bella i que ha d'enaltir i ésser l'orgull de la nostra ciutat.

Si tenim en compte el desesper que representa per una família obrera al trobar-se en atur forçós, i si cap pare o mare no té cap culpa de trobar-se en aquella crítica situació en què es troben i que ells no s'han pas buscat, llavors hem de convenir que més però molt més innocent és encara un infant i en canvi en sofreix totes les conseqüències.

La manca d'aliment en infinitat d'infants per no poder-los proporcionar llurs pares, per manca de treball, és exposar a aquests infeliços petits que en surtin els més perjudicats, per trobar-se a la crítica edat de créixer i de desenrotllar-se i ésser precisament quan necessiten estar cuidats i alimentats, o del contrari, perilla llur delicat organisme i la manca d'aliments pot convertir-los en raquítics i anèmics i més tard la tuberculosi acabar amb llur existència.

Es d'incumbència de tots els que es creguin tenir bons sentiments, de fer un suprem esforç per evitar que un crescut nombre de ciutadans nostres i els fills llurs, siguin víctimes de l'egoisme i de la incomprensió.

que per captar-se la voluntat dels magnats de la riquesa no vacil·la un sol moment en assassinar els seus més fidels companys degradant-los després, fent conèixer al món sencer les tares que aquells tenien, i que, per mica que mirem, veurem que també tenen la majoria dels caps «nazis».

Ni a Itàlia ni a Alemanya no es digué res als que portaven els distintius negres o bruns. Els Governes els deixaven fer, no s'oposaven a cap de llurs estúpides demandes antidemocràtiques. Al contrari, els Governes d'ambdues nacions semblava volien afavorir-los i els deixaven fer...

Però prompte la fam sanguinolenta del feixisme no en tingué prou amb fer el que volia fora del Govern. Prompte els seus caps esdevingueren més ambi-

ciosos. No en tenien prou amb què el Govern els afavorís una mica. Volien ésser ells sols els que manessin, els que ho envaïssin tot i fessin de la nació sencera una eina per satisfer llur set personal. I llavors quan el Govern ja no els podia negar res, perquè el tenien lligat de mans i peus, s'apoderaren, assaltant-lo, del Govern de la nació i llançaren el país cap a la ruïna, cap el caos, dilapidant els cabals nacionals i fent-los servir per orgies i bacanals...

I això passà Itàlia i ha passat Alemanya. Cal però que l'exemple d'aquests pobles abocats a la ruïna completa ens faci veure a nosaltres, catalanistes i republicans democràtics la necessitat de què al nostre país i tampoc a Espanya no arrelí aquesta planta maleïda del feixisme assassí.

Malgrat que el senyor Salazar Alonso, el flamant Ministre de la governació de l'ex-república espanyola, digui el contrari, les germanes terres d'Espanya van cap el mateix camí emprès per Itàlia i per Alemanya.

El Govern espanyol és un lacai de la reacció, millor dit del feixisme, i que ací s'anomena «Acción Popular o CEDA». Això ho sap tothom (exceptuant-ne els components del Govern). Cal, però, que tots els ciutadans estem preparats pel que calgui. Cal que no ens deixem arrabassar la República que implantàrem el 14 d'abril del 1931. Una part d'ella ja està, però, en poder del feixisme que acabdilla Gil Robles. Aquesta part l'hem de reconquistar de la manera que sigui i com calgui. Si hem de fer altra vegada una Revolució, i aquesta sí que fóra veritable, no vacil·larem gens. Per això estem disposats a tot, i a fer tots els sacrificis que calguin ja que per molts que en fem mai serem prou dignes per a disfrutar de la llibertat que una República, veritable, porta en ella.

JOSEP SANS

Les Colònies Escolars d'Igualada Una suggerència

Un dels espectacles més agradosos per a tots aquells que tinguin sentiments humanitaris, és la sortida dels infants cap a llur estiu col·lectiu. Mereix la simpatia i admiració de tota persona honrada la iniciativa de crear les Colònies Escolars.

Per mica que pensem en els petits que es queden sense estiu, ens entorboleix una mica el goig.

Per honra del nostre Ajuntament, uns quants infants igualadins, poden oxigenar-se els pulmons i fer salut per a la resta de l'any. Cal recordar, però, que aquest benifet és negat, per la duresa de les circumstàncies, a un bon nombre de criatures que n'estan tan mancades com les que se'n gaudeixen.

D'això, no en té pas la culpa l'Ajuntament, que no pot estirar el braç més que la mànega.

Caldria poder movilitzar uns quants milers de pessetes per tal que cap fill igualadí restés aliè al règim de colònies.

A mi em sembla, que si tots ens hi poséssim de punt, podríem arribar a què tota la quitxalla d'Igualada sortís a colònies cada estiu.

A més de la valuosa aportació que els fabricants, propietaris i benestants podrien fer i el no menys important ajut del Municipi que cada any ve practicant i aplicant el procediment de satisfer la quota individual i voluntària de *deu cèntims* a la setmana en tots els tallers, fàbriques i comerços, principalment en les empreses d'espectacles i centres d'esbargiment, tindríem, al cap de l'any, una respectable suma amb el mínim d'esforç i el màxim de rendiment a profit dels homes de demà de la nostra Ciutat.

Dubto molt, però, que hom em faci cas; més encara ara amb l'excusa de passar moments de penúria. Desgraciadament jo no controlo cap taller, fàbrica ni empresa per tal de donar l'exemple.

JOSEP GUILERA (Auxiliar)
Montmaneu, agost del 1934

Comissió mixta Pro-Piscina Municipal

La Comissió mixta que regeix la Piscina Municipal ha organitzat pel dia 14 d'agost a la nit, el primer festival local, en el qual tots els nedadors de la Ciutat són invitats.

El festival constarà de les proves següents, les quals es desenrotllaran en aquest ordre, sempre que alguna circumstància imprevista no aconselli alterar-lo:

1. - 33 metres lliures, eliminatòries. 2. - 100 metres braça. 3. - 33 metres lliures, final. 4. - 3 x 33 metres reemplaçaments, estils: dors, braça, crawl. 5. - 400 metres lliure. 6. - 100 metres dors. 7. - 100 metres lliure. 8. - 5 x 33 reemplaçaments lliures.

Hom recomana als clubs que inscriguin llurs nedadors abans del migdia del dia 10 de l'actual, per tal

Feixisme...? No!

D'uns anys ençà, sembla com si els partits polítics mundials hagin agafat la mania de distingir-se mitjançant unes camises de determinat color. Així hem vist com a la Itàlia, avui feixista, la camisa «negra», símbol del jesuïtisme i de la Inquisició féu la seva aparició i és avui, el que en podríem anomenar molt bé com la «camisa oficial», camisa que no desmereix la seva qualificació d'inquisitorial gràcies als mètodes que usa el «Duce Mussolini» envers els seus presos polítics.

També hem vist com l'Alemanya, avui comanada pel «Führer», Hitler, les camises brunes, símbol del nacional-socialisme, són les que porten els components del partit «nazi», d'aquest partit